

EL POBLE CATALÀ

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
FALLERS, 54 PRINCIPAL

ANY XV - NUMERO 4554 - BARCELONA, DIUMENGE, 17 DE FEBRER DE 1918 - UN NUMERO 5 CENTIMS

IMPRENTA: I ESTEREOTIPIA
CARRER EST. 18

TORNEM-HI

Després d'una curta interrupció tornem a la publicació del POBLE CATALÀ, amb una nova empresa que, a l'igual que l'anterior, té per Catalunya el més fervent entusiasme.

EL POBLE CATALÀ, al reapareixer, després d'haver copat nova savia en la quietud passada, experimenta la primera fruita d'aquest moment dels cors aixuts ja d'anar a la Patria Catalana i a la Llibertat, els quals solen saber romandre al seu noït mentre han necessitat de la seva ombra benfactors, sempre abundants i generosos i quasi mai agruïts. No hi ha països: aquests catalans passen la nostalgia de l'amor, son amargada de la vida i la vegada per haver optinat massa el seu ideal en aquest aparent indiferentisme s'hi amaga la flama blava de l'idealitat immemorial.

Catalunya necessita de l'esforç de tots els catalans, però els que tenen contrat més gran compromís en la seva defensa, son els homes progressius, els homes amants de la Democràcia i de la Llibertat. EL POBLE CATALÀ que ha posat sempre el seu esforç en la defensa d'aquests principis demana sigui posada en la lluita latent i torni a il·luminar la terra catalana les magnífiques irradiacions del sant ideal de Patria i Llibertat, doncs ja Catalunya està en el seu lloc, és ostentat a la seva divisa la lluminosa diadema del progrés i procura el Pordre social i científic estar en la vanguardia dels pobles civilitzats com en els venturosos temps del gran Rei En Jaume I el savi conqueridor. A tots els homes republicans, liberals i socialistes de Catalunya i a tots aquells qui senten amor a la Llibertat dels pobles i dels homes, demana Catalunya el seu concurs i es ara, més que mai, quan seria una ofensa a la terra on hom neix i a l'Humanitat si fallàvem amb la nostra obligació.

L'Humanitat se troba commoguda i desorientada degut a l'actual conflicte mundial. En les trinxeres dels combats entre el deus de viure i la mort s'hi coven els nous valors i cal que preparem a la Catalunya llibertat per a que sigui fecunda la seva intel·ligència pel polen germinador dels nous ideals. Precisa aguditzar l'esperit jove de la raça nostra per a que sigui la forja on s'hi forgi l'èpica redemptora del nou Sigle. I treballant així per a Catalunya, escampant arreu d'Espanya el fervent amor a lo propi per venenç lo d'altri, portant sempre per companyes la Democràcia i la Llibertat, sorgirà amb

la Catalunya rica i plena, una Espanya redimida del desastre on s'han conduït els desastres.

Precisa una revisió total de les veritats de mitj segle ençà. Cal batre en la soca el cor que ja està en la branca. Per a renovar la savia nova hi ha prov en simular una minsa potada cal inceniar en el cor sofert d'Espanya la vigoria del nou ideal, per a que el poble espanyol senti claritat en el seu intel·lecte i batre el pals a l'impuls de la nova vida. Cal per a renovar Espanya amonar l'estat precari de l'estat espanyol, obligant aquells qui han obtingut un excés de benefici a despendre's de part del mateix per a l'engrandiment d'Espanya i per acabar la fam del poble treballador.

Es menester que els més siguin enlairats del seu estat deploable en què's troben. Que l'home pugui subvenir a les seves necessitats no somiant amb el pa de l'emigració a causa de ser-li impossible la vida a la seva Patria. Es convenient l'intervenció de l'Estat en l'agut excessiu, perseguint al defraudador de la mateixa manera que és perseguit l'usurari. En cap altre Estat pot simular-se una renovació sense que l'economia del mateix sofreixi una nova orientació. Els canvis de govern i la creació de nous governs sempre tenen per base en els altres estats les lleis econòmiques, no com a Espanya en perdura el favoritisme al potentat, a l'acaparador i al burócrata.

Cal portar el convenciment al poble de que el seu benestar, radica en la forma d'interpretar les lleis econòmiques, modificant aquestes en sentit beneficiós per a la classe necessitada; així EL POBLE CATALÀ amb aquesta nova empresa donant impuls als seus bons desitjos i ampliant els seus horitzons es declara portaveu de la Democràcia catalana, després de tot partit polític. En les seves pàgines hi trobaran aumilment totes les manifestacions de l'esquerra catalana obertes sempre a la seva tradició i al seu principi primordial per al qual tant els seus cors porta fets i tants sacrificis prestats. Seguirà essent dels primers en estimar a Catalunya no retrocedint davant de cap economia i mantenint-se ferm i brau en el lloc més avançat que sempre ha ocupat a l'any. Defensarà la República i la Llibertat, amb el fervor dels cors joves anarats d'amor a l'ideal.

Tal recullir tot bases de l'Ànima llibertat catalana lliure per gaudir sempre la Democràcia i l'Autonomia.

3. Limitar a 10 kilograms la partida màxima que pot vendre's al preu de l'assa dels carbons aglomerats (boles).

4. Ratificar la incautació de la partida de gasolina incautada a Sant Just Desverà.

5. Confirmar la multa de 2.000 pessetes imposada a la casa Catasús, expendedor de dita partida.

6. Incutir-se de la gasolina incautada en el flet de Badalona per circular sens coneixement.

7. Declarar compensats en la taxa els olis següents: els de oliva comestible corrent andalús (raig corrent), 1'60 pessetes litre; oli oliva comestible superior andalús (raig b6), 1'80 pessetes litre.

Les demés classes estan exentes de la taxa.

8. Autoritzar als fabricants de farines senyors Orts i Fontanals per a que puguin molre en una fàbrica de Barcelona, interí ho puguin realitzar en les de Mataró.

9. Autoritzar la sortida de Barcelona de les partides de pesca salada que estan aquí de transit i que per a incutir-se d'elles no té facultats la Junta de Subsistències.

COMIAT

Si bella cosa és començar una tasca en la que es posen il·lusions sentiments fervorosos, més grat fora encara sentir ben aprop l'escalf d'amics qui compartien les penes i les dolces de temps passats en brega per l'ideal de llibertat a Catalunya.

Mes la vida plena d'incongruències i de sorpreses que encara que inexplicables, comunment tenen però, un alt sentit de lògica en l'absconça filosofia del temps i de l'esperit, ens guardava ara aquesta contrarietat d'haver de començar la tasca separats dels que fins ara la feia i tenien en aquelles mateixes places.

Al preludi d'aquella teina colidiana que ara emprnem, ens es plant recordar els noms dels que hem vingut a succeir, per a dedicar-los una salutació carinyosa i dir-los un adéu de bons companys.

Vagi ella adreçada al mateix temps que als que fins ara han redactat aquest diari al seu anterior propietari don Josep Baró i Mas, qual nom per tant i tant poderoses raons, i per les forçs constant que ha desplegat en aquesta casa, queda ben ferm entre tots nosaltres.

L'únic problema

A gratient, sense treva, com una fatalitat implacable sorgeixen cada dia els conflictes de tot caràcter. Sembla talment, que s'hi frueixi en aquest treball de Penelop de capdellar i descapdellar les troques més fantàstiques d'emboïcs i nuades rebegues.

L'anàlisi imparcial i conciliadora se la carrec ben aviat de que en el fons de tota aquesta guisa de problemes tenebrosos i cònts no hi batga més que una qüestió, una error econòmic. Però si s'enfondeix més encara en aquest afer s'arriba comòdament a la conclusió de que aquesta error econòmic l'ha creat una profunda inconsciència, i l'ha vingut mantenint a tota costa l'interès creixent d'una casta de negociants amb amples ramificacions polítiques.

Ha calgut que un aspecte popular del problema, l'únic susceptible d'anar molt intensament les masses ciutadanes desbotes furiosament a la plaça pública, per a que comencem a donar-nos compte de la realitat silenciosa, però evident, ferma, càlida, de les idees capdals, de les normes científiques que avui s'imposen com una fatalitat més, com una salvació suprema i única.

Però no estem encara prs del tot decidits a caminar-hi pels visirany ont ara per ara se troba la sola lògica compatible amb la existència dels pobles que viuen de més o menys aprop la trágica epopeia.

Des del comens d'aquella guerra antiga hem patit la fatal equivocació de creure'ns immunes contra les conseqüències complexes i d'amplosa irradiació que s'han anat produint d'acord amb la més elemental de les previsions. Així hem anat fent el nostre camí sense que en cap moment haguerem tombat la vista cap als indrets on no solament s'espendien els suprema dolors sinó que també s'originaven les grans renovacions decisives.

Aquella mentalitat sostinguda durant un trienni i mig de guerra ens ha dut a l'estat actual de totes les coses hispàniques.

El esclat que fins ara s'han anat produint, tots els que encara se produïxin no han tingut pas, no tindran tampoc una altra raó d'existència.

La de no haver volgut comprendre que a una revolució total de forces europees a un trastorn absolut de topics socials polítics i econòmics, a un canvi de tantíssims factors bàsics de la societat moderna, corresponia per part nostra una evolució equivalent que ns posés en cada moment i en cada cas en una nova posició d'equilibri.

Ara que els fets passen en riuada folla damunt la nostra ànima nacional impossible i anquilosada, ara que ens adonem de que les tragèdies no solament tenen caràcter militar, començem a veure que la virada té d'esser massa violenta, per a que l'equilibri pugui restablir-se.

El problema més angunós sembla que ha d'esser aquell de l'encariment de subsistències. Però ho és també aquell altre de l'irrediment deploable de la nostra esperitualitat, que viu l'ambient d'abans de la guerra que es tant com dir que està enderrada d'un segle.

Si lliguem les dagues fórmules és senzillament perquè s'explicuen millor l'una a l'altra, perquè la segona ha produït com una segregació d'ella mateixa l'altra qüestió tant viva de les subeins, com també totes les altres que en altres esferes més concretes se presenten amb força i gravetat també extraordinàries.

Ara com sempre, les solucions governamentals s'otereixen a l'angoixa del país sense la energica, la resoluta orientació que s'espera en les circumstancies que deuen afrontar-se.

El problema de les crisis múltiples exigeix un regim de restriccions la penúria obrera demanava categòricament una política oberta a les franges solucions socialistes. L'ambició criminalosa dels mercantilistes feia inevitable una ampliació rigorosíssima de les se's penals.

Hi ha encara un marge de responsabilitat i aquell l'omplen perfectament els capítols polítics i els financers que els hi fan costar.

Si les coses no s'han envasat així tal com eren en relació a les causes de que directament emanen, ha estat senzillament perquè intentava d'altra manera a una pila d'elements socials i polítics representants únics de la nostra deplorable existència nacional.

FULLA SOTMESA A LA CENSURA MILITAR

L'assalt de "El Poble Català"

Deia la nota oficial:

«A las 23 de anteyar fueron asaltadas la imprenta y redacción del diario EL POBLE CATALÀ por un grupo de unos 20 hombres, ocasionando considerables desperfectos materiales. En el lugar del suceso fueron detenidos dos individuos impresores que estuvieron empleados en el periódico «Solidaridad Obrera», suponiéndose que los demás asaltantes pertenecen a la sociedad del mismo nombre.»

Nosaltres, amants sempre de la veritat, devem aclarir la referida nota, sent que això pugui semblar mai a ningú ni cobardí ni atavoriment.

Els movils que motivaren l'assalt de EL POBLE CATALÀ, encara no's coneixem, però si tenim el convenciment de que aquesta nova empresa és del tot agena als mateixos.

Els desperfectes ocasionats, tal com portem manifestat en les diligències, materialment foren de tan poca importància que no poden valorar-se, i moralment, no més ens cal manifestar que fins avui no's ha sigut possible el publicar una fulla per a donar satisfacció a les moltes persones que s'han dirigit a nosaltres preguntant per aquest afer i al public en general.

No obstant resolt encara el conflicte injustament plantejat a aquesta nova empresa, en edicions successives donarem compte del mateix pera que la veritat quedi en son lloc i tothom sapiga la culpa i l'intransigència a quine part estant.

LA PROPERA LLUITA ELECTORAL

Les circumstancies complexes que caracterisen avui el desentrellat de la nostra política fa que les eleccions anunciades per al propi dia 24, vesteixin un caràcter de transcendència no ja solament per a la agitació externa dels partits sinó també i per molt més poderós motiu a conseqüència de l'intent que ls seus resultats han de tenir en la marxa de les democràcies catalanes i de la vida nacional de Catalunya.

Comprent-ho així, perfectament compenetrats de l'importància de la lluita, les dretes han posat a contribució del seu esforç tots els elements d'ofensiva, han revifat profundament tots els topics doctrinaris, han acoblat tots els factors i tots els interessos representatius d'oligarques i prestijis de casta i han aixampliat la radiació de la activitat llur fins als mes escondits replcs de la societat hispànica i de las idealitats socials i polítiques.

Això ens ha de fer veure clar, que per damunt de totes les qüestions que pugun agitar-se en el fons d'aquella propera batalla per mltis doctrinarismes i drets que pugun invocarse, la sola virtualitat del problema estriba en la pugna entre les dues escoles mares de tota la política moderna: Democràcia i conservadurisme.

Envisatjada així la lluita, establerts els termes del problema com síntesi de llibertat d'una banda i de conservació de normes de govern, de l'altra, la nostra feina ardua inquebrantable té d'esser orientada en el sentit de mantenir desenvoliat ben ferm i alerta l'esperit lliberal del nostre poble.

Endebades que vulguin condormir-nos amb el planteja ent de noves qüestions i d'interessos mal sentides; el conservadurisme polític que s'amaga sota tant's manifestacions de la nostra vida política ha de combatre vigorosament ali ont se trobi, sia el que vulgui el nom que porti i l'accent llengua que parli.

Essent de procedència conservadora no hem pas d'acceptar ni les oleres de renovació, car tot ha de reduir-se al cap de vall a la protecció de burgesies enriquides o a la creació d'organismes mal avinguts amb el progrés dels factors espirituals o morals de les classes menestrals i veritablement de la treballadores.

Aquella actitud de lliberalisme absolut a ultrança hem de sostenir-lo no solament enfront d'Espanya, en contra de les oligarquies centralistes, sino i encara amb més motiu i braó davant dels partits conservadors de Catalunya.

Ja la massa temps que les forçs que acapdilla el senyor Cambó us delruen la representació genuïna de la política catalana. Ja la massa temps que l'esperit de la nostra terra se representa al men, falsejat d'un sentiment aborrible de conservadurisme que s'hi matissa tristament amb graduacions indecoroses desde la mitja cana fins al birret de catèdric provincial.

No, Catalunya no es això. Ni el seu esperit científic es tal com volen representar-lo les doctes adherències i dependències de la Mancomunitat, ni la nostra ànima popular es tal com la predica en Cambó per terres espanyoles.

A Catalunya hi ha alguna cosa més que fabricants i discursarries amb dietes o subvencions. No tot el nostre ideal està en tenir franquies fiscals i rebuixos de contribucions. A Catalunya hi ha una gran força obrera que aspira a viure la vida digna de l'home que produeix la veritable riquesa, del que guanya la seva misèria amb el sol esforç del seu cos o de la seva intel·ligència.

Aquesta Catalunya que s'ha quedat fora de la «Lliga», te de parlar ben alt, i te de manifestar ben alt el seu esperit de democràcia, oposant-se vigorosament a la falcia política d'un organisme que al parlar de Catalunya te fixa l'atenció en els balanços i beneficis de guerra o d'altre categoria.

El sol de Catalunya es del pagès qui'l coneix i les nostres fàbriques son els obrers catalans qui les fan marxar. Ja que els beneficis del llur treball son estimats, que puguin tenir la gloria de que's parli d'ells quan se parla de Catalunya.

Enfront la poixansa de les dretes es hora de que a Catalunya s'aixequi quelcom de tort i de conecant, que faci veure a Espanya que no hi ha Catalunya integral sino's compta amb una forsa considerable de democràcia i de sentiments de llibertat.

Aquella aspiració nostra, l'hem de mantenir fidelment amb el braó que calgui, sense preocuparnos gens ni gaire dels enemics que pugui reportar-nos ni de les armes amb qu'ns ataquin.

Ferms amb el nostre ideal hem de prosseguir la tasca incansablement. Que

la democràcia catalana prepari l'esperit per a la batalla i la victòria.

De la representació que l'liberalisme obtingui en la legislatura que va a obrir-se depen en molta part, no solament la reintegració de Catalunya a la seva veritable existència nacional, sino l'incorporació d'Espanya a la corrent esperitual d'Europa.

La coalició d'esquerreres a Barcelona

Anc que transcorregut alguns dies, no volem deixar passar sense comentar el gran mitin electoral que les esquerres coaligades celebraren el darrer diumenge a la Casa del Poble.

Així per la concorrencia que hi assistí com per les manifestacions que en aquest hi foren fetes mereix aquest acte esser posat de relleu, per que constitueix indubitablement un bell preludi de la campanya política que ara s'està duient a terme.

Així en Marcell Domingo com l'Alexandre Lerroux, precisaren amb una ferma claretat la veritable posició dels termes del problema. La conducció de la Lliga, tant irregular desde Agost de l'any passat, va esser judicada d'una manera tant dura com ajustada. Als ulls del poble que escolta, fervorosament la paraula dels seus prohoms, esclatava com un nucli de llum claríssima, la raó d'aquella impulsiva activitat dels regionalistes, d'aquella vida no nada que's porta a acampar a la vora de totes les terres fertils a l'ombra de tots els arbres de grés vorosa i variada fruita.

Les campanyes econòmiques menades amb una fina percepció del s'interès mercantilista, del profit de balanços i comptes corrents son ex veritat la força propulsora de tota aquixa història de creudes arreu d'Espanya.

D'altra banda, també s'esbocava d'una manera digna, sense exageracions tribunes ni cridaneres, molts punts que les democràcies han de tenir en compte en tots els moments d'actuació.

En Lerroux, enlairant pensament, fins al nivell de la lluita recien els aspectes del gloriós programa d'En Costa, que son susceptibles d'una aplicació gairebé immediata.

Així, donant una medalla sana i vigorosa a l'actuació republicana del nostre poble, es com se conseqüeix capgirar la força de l'enemic, establir i afiançar les grans alliberacions nacionals.

Contra la Lliga, burgesa i doblada de vergonyant caciquisme, van les auries reformadores de la democràcia catalana. Ella s'ha posat una volta més en peu i marxa resolutament cap a la lluita i la victòria.

ELS CANDIDATS DE LA COALICIO REPUBLICANA

D. Alexandre Lerroux Garcia, D. Ermengol Giner de los Rios, D. Francesc Largo Caballero, D. Marcell Domingo Sanjuan, D. Joan Pich i Pon, per Barcelona, D. Jesus Pinilla Fernells, per Manresa.

D. Manel Serra i Moret, per Martorell, D. Lluís de Zulueta, per Sant Feliu de Llobregat.

D. Antoni Marsa, per Terrassa, D. Josep Zulueta Gomis, per Vilafrauda del Penedès.

D. Julià Nogués Subirà, D. Nicolau Juncosa Sabater, per Tarragona.

D. Josep Pérez de Rozas, per Roquetes, D. Marcell Domingo Sanjuan, per Tortosa.

Sr. Eplegas, per Valls, D. Lluís de Figueras, pel Vendrell, D. Ramon Pla i Armengol, per Balaguer.

D. Josep Llari, per Tremp, D. Francesc Layret, per Girona, D. Pau Ferrer i Piers, per Figueras.

D. Salvador Albert, per La Bisbal, Sr. Dagàs, per Puigcerdà, D. Francesc Toda, per Santa Coloma de Farnès.

CANDIDAT DEMOCRATA AUTONOMISTA D. Pere Alvarez Gonzalbo, per Sant Feliu de Llobregat.

CANDIDATURA LLIBERAL D. Manuel Rios i Rios, (marqués de Olerdola), per Granollers.

La tassa de l'oli

Havent tingut notícia de que una comissió d'olaires anava a Madrid a conferenciar amb el ministre d'Hiscenda i el Comissari d'Abastos per a solvenciar la qüestió de la tassa d'aquell article en nostra ciutat, hem visitat l'Associació Gremial de magatzemistes, on no trobant-se el seu President Sr. Botta, havem canviat impressions amb nostre benivolent amic l'intelligent advocat en Josep Sitjàs, assessor de aquell gremi, qui ha tlogut l'amabilitat de comunicar-nos que un dels objectes de l'anada a Madrid era la reforma de la tassa que avui dia es una ruina per als magatzemistes de Barcelona.

Procurem transcriure amb la major fidelitat les paraules que ns ha comunicat:

La tassa — diu — actualment establerta per la Junta de Subsistències de Barcelona de 1'60 el litre d'oli corrent, és insoportable.

La Comissaria d'Abastos, mentres establi la fixació d'una tassa general per a tot Espanya, deu immediatament fer que a Barcelona la tassa d'aquell article s'elevi a 1'70 ptes. litre per a l'oli corrent andalús, substituint la de 1'80 pessetes litre per al corrent superior andalús, deixant en llibertat als magatzemistes en les demés classes fines.

Amb la tassa de 1'70 ptes. litre per a l'oli corrent, el magatzemista ven amb perdua, atesa la cotització actual en els mercats productors d'Andalusia la quina perdut cal a'egir els gastes de transport, marmes naturals, arastres i altres.

Cal tenir en compte que l'oli corrent i el corrent superior andalus representen el 80 per 100 del consum total de Barcelona.

Sent el cost de l'oli corrent andalus posat en magatzem Barcelona 117'43 pessetes els 100 kilos, o sia 204'05 pessetes la carga catalana de 115 kilos equivalent a 125 litres, resulta que preu unitari per litre és el de 1'68 pessetes litre, quantitat superior a pes de la tassa actualment establerta.

Així tenint en compte la cotització actual de les classes andaluses, quins aquestes tardaran un mes al menys en arribar a Barcelona, i sense conservar-se per al magatzemista cap marge de be-

Acords de la Junta de Subsistències

Vet aquí els acords presos per la Junta de Subsistències en la seva última reunió.

1. Fixar en un cinc per cent la rebuixa que deuen fer els majoristes en la venda de genres als establiments que ho fan al detall.

2. Indicar als fabricants d'espelma que el pes d'aquestes que's venen aquí al preu de tassa han de tenir un pes mínim de trenta grams.

